

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Sži/43/2014
Identifikačné číslo spisu:	1012201035
Dátum vydania rozhodnutia:	05.05.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Zemková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:1012201035.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Zemkovej, PhD. a zo sudcov JUDr. Nory Halmovej a JUDr. Petry Príbelskej, PhD. v právnej veci žalobcu: JUDr. U. R., LL.M, bytom T., zastúpený: IUGIS LEGAL, s.r.o., advokátska kancelária so sídlom Godrova 12, Bratislava, proti žalovanému: Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie 13, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 23RM/2012-11-I zo dňa 30. apríla 2012, konajúc o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 5S 188/2012-62 zo dňa 8. apríla 2014, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 5S 188/2012-62 zo dňa 8. apríla 2014 **p o t v r d z u j e**.

Žalobcovi právo na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

Odôvodnenie

I.

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti žalovaného č. 23RM/2012-11-I zo dňa 30. apríla 2012, ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „KS BA“) sp.zn. Spr. 6079/12 zo dňa 14.03.2012, ktorým bolo rozhodnuté o odmietnutí žiadosti žiadateľa JUDr. U. R., LL.M zo dňa 08.03.2012. Žalobca žiadal o informáciu podľa zákona č. 211/2000 Z.z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o slobodnom prístupe k informáciám“) a to o oznámenie spisového čísla rozsudkov Krajského súdu v Bratislave, ktoré boli v súdnom oddelení 9Saz vydané od 21.04.2011 do 08.03.2012 a ktoré zrušili rozhodnutie správneho orgánu z dôvodu podľa § 205j ods. 3 O.s.p. buď ako jediný dôvod alebo kumulatívne s inými zákonnými dôvodmi. O rovnakú informáciu žiadal vo vzťahu k súdnemu oddeleniu 10Saz a to za obdobie od 01.01.2011 od 08.03.2012.

Prvostupňovým rozhodnutím Krajský súd v Bratislave č. Spr. 6079/12 zo dňa 14.03.2012 rozhodol tak,

že žiadosť žalobcu odmietol podľa ustanovenia § 15 ods. 1, posledná veta zákona č. 211/2000 Z.z. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že v danom prípade ide o požiadavku poskytnutia takých informácií, ktoré presahujú rámec zákona o slobode informácií, resp. ich nie je možné sprístupniť v zmysle citovaného zákona. Povinná osoba nevedie evidenciu súdnych rozhodnutí podľa formy rozhodovania, t.j. podľa použitých paragrafov a zákonov, na ktoré vo svojej žiadosti poukázal žiadateľ. Zároveň Krajský súd v Bratislave upozornil na možnosť vydať úradné potvrdenie o skutočnostiach známych zo súdneho spisu, prípade odpis alebo rovnopis niektorých písomností postupom podľa § 64 ods. 1 a 2 Vyhlášky MS SR o Spravovacom a kancelárskom poriadku pre okresné sudy, krajské sudy, špeciálny súd a vojenské sudy v znení neskorších predpisov č. 543/2005 Z.z. (ďalej len „Vyhláška č. 543/2005 Z.z.“). Tiež, že pokiaľ ide o žiadané uvedenie spisovej značky resp. identifikačné číslo rozhodnutí, takéto informácie je možné získať prostredníctvom „lustrácie“ vecí, ktoré realizuje súd na základe „obyčajnej“ spoplatnenej žiadosti (kolková známka nominálnej hodnoty 2,50 € podľa Sadzobníka súdnych poplatkov). Potom povinná osoba vzhľadom na skutočnosť, že nemá k dispozícii zoznam súdnych rozhodnutí tak, ako bolo žiadosťou požadované a ani nemá vedomosť o tom, ktorá iná povinná osoba takýmito informáciami disponuje, musí podľa § 15 ods. 1 poslednej vety zákona žiadosť odmietnuť.

Na odvolanie žiadateľa obsahovo prakticky totožné so žalobnými námietkami, rozhodol dňa 30.04.2012 žalovaný tak, že rozhodnutím č. 23RM/2012-11-I odvolanie zamietol a ako vecne správne potvrdil rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp.zn. Spr. 6079/12 zo dňa 14.03.2012, keď po posúdení odvolania žiadateľa z procesného aj hmotnoprávneho hľadiska dospel k záveru, že odvolanie bolo podané včas, oprávnenou osobou, ale vzhľadom na charakter danej informácie mu nebolo možné vyhovieť. Z odôvodnenia rozhodnutia žalovaného vyplýva, že pokiaľ ide o nesprístupnenie požadovaných informácií v zmysle žiadosti žiadateľa U. R. zo dňa 08.03.2012, tento sa stotožnil s názorom povinnej osoby, ktorá v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedla, že nevedie evidenciu súdnych rozhodnutí podľa formy rozhodnutia, t.j. podľa § 250j ods. 3 O.s.p. a z uvedeného dôvodu nie je možné poskytnúť ani informáciu o spisových číslach rozsudkov povinnej osoby, ktorými boli rozhodnutia správneho orgánu zrušené. Preto nie je možné požadované informácie podľa zadaných kritérií žiadateľovi sprístupniť. Aj žalovaný má za to, že v danom prípade požadované informácie vykazovali znaky lustrácie súdnych konaní, ktorými povinná osoba podľa žiadateľom zadaných kritérií v momente podania žiadosti nedisponovala a na vyhoviecie žiadosti o informáciu v zmysle zákona o slobodnom prístupe k informáciám by musela vytvárať nové informácie. Uvedené sa podľa jeho názoru vzťahuje len na rozhodnutia vydané do 31.12.2012, keďže ustanovenie § 82a ods. 1 a 2 zákona č. 757/2004 Z.z. s účinnosťou od 01.01.2012 ustanovuje súdom povinnosť zverejňovať všetky právoplatné rozhodnutia na webovej stránke MS SR. Od 01.01.2012 je teda možné na webovej stránke www.justice.gov.sk vyhľadávať súdne rozhodnutia podľa dostupných kritérií, pričom jedným z nich je aj možnosť vyhľadávania podľa zadaného paragrafového ustanovenia zákona. V tejto súvislosti priznal žalovaný žalobcovi, že na uvedenú skutočnosť ho mala povinná osoba upozorniť. Žalovaný však nijako nespochybňuje pritom právo každého občana na informácie, avšak zároveň poukazuje, že zákon o slobode informácií neukladá povinnej osobe vytvárať na základe žiadostí žiadateľov o informácie, ktoré v momente podania žiadosti neexistujú, t.j. vyhotovovať nové informácie, či spracovávať už existujúce informácie takým spôsobom, že sa z nich po spracovaní stanú kvalitatívne odlišné informácie. Uvedené vyplýva napr. i z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „NS SR“) sp.zn. 4Sžso/31/2008 zo dňa 26.02.2009.

Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že právo na informácie je právom ústavným, nie však absolútnym. Možno ho obmedziť, ak tak ustanoví zákon v prípade, že ide o opatrenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutnej na ochranu práv a slobôd iných, bezpečnosť štátu, verejného poriadku, ochranu verejného zdravia a mravnosti. Ako je zrejmé aj z konštantnej rozhodovacej praxe Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „Ústavný súd SR“), ústava predstavuje právny celok, ktorý treba aplikovať vo vzájomnej súvislosti všetkých ústavných noriem (II. ÚS 128/95) a každé ustanovenie ústavy treba interpretovať a uplatňovať v nadväznosti na iné normy, pokiaľ medzi nimi existuje príčinná súvislosť (II. ÚS 48/97). Všetky základné práva slobody sa tak chránia len v takej miere a rozsahu, pokiaľ uplatnenie jedného práva alebo slobody nedôjde k neprimeranému obmedzeniu, či dokonca popretiu iného práva alebo slobody. Rovnováha verejného a súkromného záujmu je dôležitým

kritériom na určovanie primeranosti obmedzenia každého základného práva a slobody (PL. ÚS 7/96) a každé základné právo a sloboda sa ústavou priznáva len v rozsahu účelu daného práva alebo slobody (II. ÚS 81/99).

Akceptujúc uvedené, je potom potrebné pýtať sa na účel zákona o informáciách, ktorý je formulovaný veľmi široko na báze pravidla „čo nie je tajné, je verejné“. Aj v tejto veci sa už vyslovil ústavný súd, keď judikoval, že účelom základného práva na prijímanie informácií podľa čl. 26 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „Ústavy SR“) a čl. 10 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (a zároveň účelom zákona o slobode informácií) nie je právo dostávať informácie podľa predstáv a očakávaní žiadateľa (II. ÚS 184/03), ale zabezpečiť poskytovanie informácií verejnosti „primeraným spôsobom“ tak, aby nedochádzalo k paralyzovaniu činnosti orgánov verejnej moci ako povinných osôb, ktorých účel činnosti ustanovujú samostatné zákony (III. ÚS 96/2010-14).

Potom je nevyhnuté stotožniť sa s právnym názorom žalovaného, že žiadosť o poskytnutie informácie obsahovala požiadavku, ktorá si vyžaduje zber a spracovanie žalobcom požadovaných informácií (pozri napr. rozsudok NS SR sp.zn. 2Sžo/190/2008 zo dňa 27.05.2009) a následne vytváranie novej kvantitatívnej informácie v zmysle požiadaviek žiadateľa.

Rovnako zo zákona o slobodnom prístupe k informáciám nevyplýva povinnosť, ktorá by povinnému subjektu ukladala povinnosť zhromažďovať, vyhodnocovať, vyhľadávať a spracovávať informácie, požadované žalobcom ako žiadateľom, ak sa v ich originálnej podobe v jeho dokumentácii nenachádzajú. Rovnako z tohto zákona nevyplýva, že by povinné osoby museli vykonávať na žiadosť oprávnených osôb také úkony, ktoré nesmerujú k výkonu ich právomocí. Oprávnené osoby môžu požadovať len informácie o takých im neznámych skutočnostiach, ktoré má povinná osoba k dispozícii a ktoré je povinná na žiadosť poskytnúť.

Krajský súd sa stotožňuje s názorom žalovaného, ktorý inak vyplýva i z prvostupňového rozhodnutia a to, že žalobcom požadovanú informáciu bolo pre povinnú osobu možné získať len spracúvaním informácií súdnych spisov a týmto vytvorením novej informácie, z čoho je s poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu zrejmé, že žalobcom žiadajú informáciu nemala povinná osoba k dispozícii, keďže ju nemala k dispozícii v takej forme, ako ju žalobca žiadal sprístupniť. Jej vytváranie, resp. spracúvanie podľa dostupných informácií by si vyžiadalo vykonanie úkonov, ktoré nesmerujú k výkonu právomoci povinnej osoby, pričom následne by sa žiadosť stala pokynom na výkon určitých činností alebo postupu povinnej osoby. Uvedené bezosporu vyplýva i zo zaužívanej judikatúry NS SR na obdobné prípady sa vzťahujúcej ako napr. rozsudok sp.zn. 4Sžo/31/2008 zo dňa 26.02.2009 a 2Sžo/190/2008 zo dňa 27.05.2009.

Čo sa týka žalobcom namietanej skutočnosti, že Krajský súd (ďalej len „KS“) v Košiciach v obdobnej žiadosti žalobcu rozhodol sprístupnením informácií, a tým zo strany KS Bratislava došlo k porušeniu základného pravidla správneho konania upraveného v § 3 ods. 5 (správne 3 ods. 4) zákona č. 71/1967 Zb.; tak s týmto názorom sa prvostupňový súd nestotožnil. Vecne správny bol postup Krajského súdu v Bratislave pri rozhodnutí o žiadosti žalobcu Spr. 6079/12 zo dňa 14.03.2012 o odmietnutí sprístupnenia požadovaných informácií podľa § 15 ods. 1 zákona o slobodnom prístupe k informáciám. Poukázal, že ani v týchto prípadoch sa nejednalo o celkom obdobné prípady, keď KS Košice novú informáciu nevytváral, len žiadateľovi oznámil, že takéto v požadovanom období neboli súdom vydané.

Krajský súd nepriznal úspech ani námietke žalobcu, že žalovaný sa nevysporiadal s ústavným aspektom zásahu do ústavného práva na informácie podľa čl. 26 ods. 4 Ústavy SR. Krajský súd ďalej uviedol, že právo na prístup k informáciám je síce Ústavou SR garantovaným právom (čl. 26), avšak nejedná sa o právo absolútne a toto má svoje obmedzenia v podobe iných právnych noriem, tu priamo vyplývajúce z podmienok ako sú konkretizované v zákone č. 211/2000 Z.z. Bolo preto povinnosťou konajúcich správnych orgánov, ktorú aj riadne dodržali, skúmať, či v danom prípade zákon č. 211/2000 Z.z. umožňuje požadovanú informáciu v požadovanej podobe sprístupniť, resp. pri nesprístupnení zo zákonných dôvodov túto odmietnuť. V danom prípade tak správny orgán prvého stupňa i žalovaný svoju

zákonnú povinnosť riadne a v súlade so zákonom o slobodnom prístupe k informáciám splnili a po zistení zákonného dôvodu znemožňujúceho sprístupnenie informácií vecne správne rozhodli. Takéto rozhodnutie o nesprístupnení informácií z dôvodu ustanoveného zákonom (§ 15 ods. 1) potom spĺňa podmienku legality, legitimity aj primeranosti a takéto zdôvodnenie je z hľadiska požiadaviek preskúmateľnosti rozhodnutia správneho orgánu celkom postačujúce. Neobstojí ani tvrdenie žalobcu o aplikácii neúčinného právneho predpisu, t.j. ustanovenie § 15 ods. 1 posledná veta zákona č. 211/2000 Z.z., keď vychádzajúc z gramatického výkladu dikcie tohto zákonného ustanovenia, z čoho je zrejmé, že ako už správne a logicky argumentoval žalovaný, sa jedná o zloženú vetu a prvostupňový správny orgán z toho pri svojom rozhodnutí vychádzal.

O trovách konania krajský súd rozhodol podľa ustanovenia § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že žalobcovi vzhľadom na jeho vecný neúspech náhradu trov konania nepriznal, keďže základnou podmienkou náhrady je čo i len čiastočný úspech v konaní.

II.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca a navrhol, aby odvolací súd zmenil rozsudok Krajského súdu v Bratislave tak, že zruší rozhodnutie žalovaného a vec mu vráti na nové konanie. Zároveň si uplatnil náhradu trov konania.

V dôvodoch odvolania uviedol nasledovné:

Žalobca už v žalobe proti napadnutému rozhodnutiu uviedol tieto dôvody nezákonnosti rozhodnutia žalovaného:

- a. napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov,
- b. napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia,
- c. napadnuté rozhodnutie vychádza z neúčinného právneho predpisu.

Pokiaľ ide o nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia pre jeho nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov, žalobca považoval napadnuté rozhodnutie podľa tohto žalobného dôvodu za nezákonné najmä preto, že:

- a. žalovaný sa v napadnutom rozhodnutí vôbec nevysporiadal s námietkou žalobcu, že rozhodnutie nemá oporu v zákone, pretože sa opiera o ust. § 15 ods. 1 posledná veta zákona o slobodnom prístupe k informáciám, pretože žiadna posledná veta sa v citovanom ustanovení nenachádza.
- b. žalovaný sa v napadnutom rozhodnutí vôbec nezaoberal námietkou, že prvostupňový správny orgán mohol poskytnúť požadované informácie, pretože Krajský súd v Košiciach sa s takmer totožnou žiadosťou žalobcu vysporiadal meritórne a na žiadosť riadne odpovedal.

KS Bratislava sa však v rozsudku s týmito tvrdeniami žalobcu vôbec nezaoberal, resp. sa obmedzil na nasledovné odôvodnenie: „Súd preto uzavrel, že v tomto prípade správne orgány zistili presne a úplne skutočný stav veci, aplikovali naň adekvátnu právnu úpravu, pri použití správnej úvahy postupovali v súlade s pravidlami formálnej logiky, pričom svoje rozhodnutie v oboch stupňoch aj dostatočne a v súlade s ust. § 47 ods. 2 Správneho poriadku odôvodnili.“ S týmto tvrdením KS Bratislava však žalobca nesúhlasí, pričom takéto odôvodnenie k námietkam žalobcu o nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozhodnutia považuje za nedostatočné.

Z odôvodnenia rozsudku nie je zrejmé, ako sa KS Bratislava s týmito žalobnými dôvodmi vysporiadal, resp. ako sa s námietkami žalobcu proti rozhodnutiu vysporiadal žalovaný v napadnutom rozhodnutí. Ako vyplýva z ust. § 250j ods. 3 O.s.p., je súd povinný preskúmať rozhodnutia v správnom súdnictve aj bez návrhu z dôvodu, ak je napadnuté rozhodnutie nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov. Napriek tomu, že KS Bratislava mal povinnosť preskúmať napadnuté rozhodnutie z pohľadu jeho nepreskúmateľnosti aj bez návrhu a napriek tomu, že žalobca v žalobe proti napadnutému rozhodnutiu uviedol tento odvolací dôvod spolu s odôvodnením výslovne uviedol, tak KS Bratislava sa týmito žalobnými argumentmi v rozsudku vôbec nezaoberal. KS tak postupoval napriek

tomu, že túto skutočnosť (t.j. nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia pre nezrozumiteľnosť a pre nedostatok dôvodov), pokiaľ ide odvolací dôvod proti rozhodnutiu z bodu 4. písm. a/ odvolania, potvrdil aj žalovaný vo svojom vyjadrení k žalobe proti napadnutému rozhodnutiu, kde žalovaný uviedol: „Tento odvolací dôvod žalobca v odvolaní zo dňa 07.04.2012 len naznačil na priestore v rozsahu dvoch riadkov. Vzhľadom na povahu tejto námietky nebol dôvod, aby sa s ním žalovaný v rozhodnutí o odvolaní bližšie zaoberal.“

Žalobca poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 8Sžo/230/2010: „Z obsahu odvolania žalobcu je zrejmé, že nesúhlasil s tým, ako sa súd vysporiadal s jednotlivými žalobnými bodmi, pričom zároveň namietal závažné procesné pochybenie, a to, že s dvoma žalobnými bodmi (3, 5) uplatnenými v rámci včas podanej žaloby sa krajský súd v rámci odôvodnenia rozsudku nevysporiadal vôbec. ... Pokiaľ teda v posudzovanej veci krajský súd nepreskúmal komplexne žalobcovo procesné i hmotné námietky, podľa názoru odvolacieho súdu postupoval nedôsledne, a preto prisvedčil žalobcovi v tom, že uvedeným postupom bolo porušené jeho právo na spravodlivý a riadny súdny proces, právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, ako aj zásadu spravodlivého procesu podľa č. 46 ods. 1 a č. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd.“

Z citovaného právneho názoru Najvyššieho súdu SR podľa žalobcu vyplýva:

- a. povinnosť súdu zaoberať sa riadne všetkými uplatnenými žalobnými dôvodmi a k týmto žalobným dôvodom poskytnúť ústavne súladné odôvodnenie súdneho rozhodnutia,
- b. spôsob súdneho prieskumu, v zmysle ktorého je potrebné najskôr posudzovať žalobné dôvody, ktoré sa týkajú nepreskúmateľnosti rozhodnutia pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov, pretože až na základe riadne odôvodneného rozhodnutia možno pristúpiť k právnomu posúdeniu veci.

Podľa žalobcu však prvostupňový súd v rozsudku v zmysle uvedeného nepostupoval, pretože sa v odôvodnení rozsudku úplne vyhol relevantným námietkam žalobcu, ktoré sa týkali nesprekúmateľnosti napadnutého rozhodnutia pre jeho nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov a pristúpil priamo k právnomu posúdeniu veci. Podľa žalobcu takýmto postupom porušil jeho právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, ktoré je súčasťou základného práva na spravodlivý proces. Odvolacie dôvody špecifikované v bode 4 písm. a/ a b/ odvolania však žalobca považoval za kľúčové, pretože ho viedli k podaniu žaloby proti napadnutému rozhodnutiu, keďže k nastoleným otázkam nedostal v napadnutom rozhodnutí žiadnu odpoveď. Preto namietané porušenie na riadne odôvodnenie rozhodnutia považuje za o to závažnejšie. Ak by žalobca dostal v napadnutom rozhodnutí zrozumiteľnú a presvedčivú odpoveď najmä na otázku, prečo Krajský súd v Košiciach sa obdobnou žiadosťou podľa zákona o slobodnom prístupe k informáciám, riadne zaoberal a odpovedal na ňu, je viac než pravdepodobné, že by žalobu proti napadnutému rozhodnutiu nepodal, pretože si bol už v tom čase vedomý, že orgány verejnej moci nie sú povinné vytvárať nové informácie, ktoré nemajú k dispozícii vo forme požadovanej žiadateľmi o sprístupnenie informácie.

Krajský súd v rozsudku uviedol, že žalobcom požadovanú informáciu bolo pre povinnú osobu možné získať len spracúvaním súdnych spisov a tým vytvorením novej informácie, z čoho je pre súd zrejmé, že povinná osoba nemala požadované informácie k dispozícii. K porušeniu tzv. precedenčnej zásady zo strany krajského súdu, keďže Krajský súd v Košiciach (ďalej ako „KS KE“) sa s obdobnou žiadosťou zaoberal a požadovanú informáciu žalobcovi sprístupnil. KS Bratislava uviedol, že KS KE novú informáciu nevytváral, len žalobcovi oznámil, že požadované rozhodnutia neboli v požadovanom období vydané. Pokiaľ ide o námietku žalobcu, že napadnuté rozhodnutie bolo vydané na základe neúčinného právneho predpisu, keď vo výroku rozhodnutia sa uvádzal odkaz na ustanovenie právneho predpisu - ust. § 15 ods. 1 posledná veta zákona o slobodnom prístupe k informáciám, keďže takéto ustanovenie sa v predmetnom zákone podľa žalobcu nenachádza, KS Bratislava uviedol, že z pohľadu gramatického výkladu je zrejmé, že sa jedná o zloženie vetu a prvostupňový správny orgán z toho pri svojom rozhodnutí vychádzal.

Pokiaľ ide o právne posúdenie KS Bratislava, ktoré sa týka porušenia tzv. precedenčnej zásady zo strany KS Bratislava, žalobca s týmto právnym posúdením KS Bratislava nesúhlasí, pretože KS KE sa

žiadosťou žalobcu podľa citovaného zákona riadne zaoberal a požadovanú informáciu mu sprístupnil. Z odpovede KS KE podľa žalobcu vyplýva, že zo všetkých rozhodnutí, ktoré boli vydané v súdnych oddeleniach 5Saz a 4Saz v požadovanom období, nebolo možné uviesť žiadne, pretože nespĺňali kritérium, ktoré bolo pre žalobcu relevantné. KS KE však mohol predmetnú informáciu poskytnúť výlučne tak, že jemu (KS KE) dostupným spôsobom preskúmal všetky rozhodnutia, ktoré boli vydané KS KE v súdnych oddeleniach 5Saz a 4Saz v požadovanom období a ktoré mohli spĺňať žalobcom požadované kritérium. KS KE teda mohol odpovedať meritorne na žiadosť žalobcu iba tak, že uvedie, že žiadne rozhodnutia, ktoré požadoval žalobca neboli vydané alebo mohol uviesť konkrétne čísla spisových značiek rozhodnutí KS KE, ktoré spĺňali žalobcovo kritérium. Ak by však mal KS KE vytvárať v súvislosti so žiadosťou žalobcu novú informáciu, vydal by rozhodnutie podľa ust. § 15 ods. 1 zákona o slobodnom prístupe k informáciám, teda postupoval by obdobne ako KS Bratislava, ktorý vydal rozhodnutie. Skutočnosť, že KS KE nevytvára novú informáciu, dokazuje žalobca aj ďalšou (už druhou v poradí) odpoveďou KS KE zo dňa 16.04.2014. Uvedenou odpoveďou KS KE opätovne poskytol žalobcovi požadované informácie. Z uvedeného podľa žalobcu vyplýva, že dva odlišné správne orgány - súdy, postupujú v obdobných prípadoch odlišne. Teda jeden zo správnych orgánov - súdov, žalobcom požadovanou informáciou disponuje a druhý nie. Takáto situácia podľa žalobcu spôsobuje právnu neistotu, ktorú neodstránil ani žalovaný v napadnutom rozhodnutí, pretože sa v napadnutom rozhodnutí existenciou prvej odpovede KS KE vôbec nezaoberal.

K dôvodom rozsudku týkajúcim sa námietky žalobcu, že napadnuté rozhodnutie bolo vydané na základe neúčinného právneho predpisu, žalobca považuje toto právne posúdenie KS Bratislava za nesprávne, pretože v zákone sa posledná veta v § 15 ods. 1 zákona o slobodnom prístupe k informáciám, nenachádza. V zmysle ustáleného a zaužívaného spôsobu odkazovania na právne normy a ich časti v individuálnych právnych aktoch, sa § 15 ods. 1 citovaného zákona skladá iba z jednej vety. Ako uviedol žalovaný vo svojom vyjadrení k žalobe proti napadnutému rozhodnutiu, súvetie sa skladá z dvoch alebo viacerých viet tvoriacich významový a formálny celok. V zmysle tejto definície zloženej vety (súvetia) teda jednotlivé časti zloženej vety (súvetia), t.j. jej jednotlivé vety, vytvárajú významový a formálny celok iba vo svojom súhrne, t.j. spojením jednotlivých viet do zloženej vety (súvetia), nie ich oddelením. Teda jednotlivé vety, z ktorých sa zložená veta (súvetie) skladá, netvorí samostatný významový a formálny celok, preto na tieto vety nemožno podľa žalobcu odkazovať v individuálnych právnych aktoch, čo platí obzvlášť o ich výrokovej časti.

Žalobca je názoru, že ak by sa mal uplatňovať spôsob odkazovania na právne normy alebo ich časti v individuálnych právnych aktoch, ktorý uplatnil krajský súd v rozhodnutí, bol by uvedený spôsob odkazovania neprehľadný a nezrozumiteľný pre jednotlivých adresátov. Krajský súd mal teda poukázať výlučne na ust. § 15 ods. 1 zákona o slobodnom prístupe k informáciám bez toho, aby uvedené ustanovenie ďalej členil na jednotlivé vety zloženej vety (súvetia), pretože takýto postup by bol dostatočne zrozumiteľný a najmä v súlade so zaužívaným odkazovaním na právne normy a ich časti v individuálnych právnych aktoch. Z týchto dôvodov má žalobca za to, že napadnuté rozhodnutie vychádza v tejto časti z nesprávneho právneho posúdenia veci.

III.

K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný, ktorý uviedol, že žalobca rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave napáda z dvoch dôvodov, rozsudkom mala byť žalobcovi odňatá možnosť konať pred súdom a rozsudok má vychádzať z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Prvým dôvodom odvolania žalobcu je odňatie možnosti konať pred súdom. Žalobca konkrétne tvrdí, že už v žalobe predniesol námietky, pre ktoré napadnuté rozhodnutie žalovaného vydané v správnom konaní považoval za nepreskúmateľné. Konkrétne malo ísť o námietky:

- rozhodnutie žalovaného nemá oporu v zákone, pretože sa opiera o poslednú vetu ustanovenia § 15 ods. 1 zákona č. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o

slobode informácií) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zák.č. 211/2000 Z.z.“), pretože v tomto ustanovení sa žiadna posledná veta nenachádza,

- prvostupňový orgán požadované informácie mal poskytnúť, keďže KS v Košiciach sa takmer s totožnou žiadosťou žalobcu vysporiadal meritorne a na žiadosť odpovedal.

Prvostupňový súd mal vydať rozsudok, ktorým žalobu zamietol bez toho, aby sa týmito námietkami žalobcu zaoberal. Následne dokonca žalobca doplní, že „z odôvodnenia rozhodnutia nie je zrejmé, ako sa KS BA s týmito žalobnými dôvodmi vysporiadal, resp. ako sa s námietkami žalobcu proti rozhodnutiu vysporiadal žalovaný v napadnutom rozhodnutí“.

Takto popísané dôvody nepreskúmateľnosti napadnutého rozsudku KS v Bratislave sp.zn. 5S/188/2012 nie sú dané. Prvostupňový súd sa vo svojom rozsudku vysporiadal s označenými námietkami žalobcu vcelku jasne a presvedčivo.

Na str. 8 napadnutého rozsudku, v závere prvého odseku Krajského súdu v Bratislave uvádza: „Neobstojí ani tvrdenie žalobcu o aplikácii neúčinného právneho predpisu, t.j. ust. § 15 ods. 1, posledná veta zákona č. 211/2000 Z.z., keď vychádzajúc z gramatického výkladu dikcie tohto zákonného ustanovenia, z čoho je zrejmé, ako už správne a logicky argumentoval žalovaný, že sa jedná o zložení vetu a prvostupňový správny orgán z toho pri svojom rozhodnutí vychádzal.“

Citovaná pasáž rozsudku nad všetky pochybnosti predstavuje odôvodnenie, ktorým sa podľa žalovaného Krajský súd v Bratislave relevantným spôsobom vysporiadal s jeho námietkou, teda nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku neprichádza do úvahy.

Na str. 8 napadnutého rozsudku v úvode prvého odseku Krajského súdu v Bratislave sa uvádza: „Čo sa týka žalobcom namietanej skutočnosti, že Krajský súd v Košiciach o obdobnej žiadosti žalobcu rozhodol sprístupnením informácií, a tým zo strany Krajského súdu v Bratislave došlo k porušeniu základného pravidla správneho konania upraveného v § 3 ods. 5 (správne § 3 ods. 4 zákona č. 71/1967 Zb., tak s týmto názorom sa súd zásadne nemôže stotožniť. Z dôvodov ako sú vyššie uvedené vecne správny bol postup Krajského súdu v Bratislave pri rozhodnutí o žiadosti žalobcu Spr. 6079/12 dňa 14.03.2012 o odmietnutí sprístupnenia požadovaných informácií podľa § 15 ods. 1 zákona o slobodnom prístupe k informáciám. Napokon sa tu ani nejednalo o celkom obdobné prípady, keď Krajského súdu Košice novú informáciu nevytváral, len žiadateľovi oznámil, že takéto rozhodnutia v požadovanom období neboli súdom vydané.“

Citovaná pasáž predstavuje podľa žalovaného teda jasné a zrozumiteľné odôvodnenie, prečo súd ani druhej námietke žalobcu, ktorú popisuje na str. 2 odvolania, článok II, písm. A), bod 4b), nepriznal úspech. Ani vo vzťahu k tejto námietke teda nepreskúmateľnosť rozsudku neprichádza do úvahy.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že napadnutý rozsudok z dôvodov uvedených žalobcom netrpí nedostatkom nepreskúmateľnosti. Súd pri oboch žalobných dôvodoch predniesol jasnú, stručnú a logickú argumentáciu, účastníci poznajú dôvody, pre ktoré boli vyššie popísané námietky žalobcu vyhodnotené ako nedôvodné a žalobca v odvolaní môže so závermi súdu viesť polemiku.

Napokon nerelevantnosť námietky žalobcu dotýkajúcej sa nepreskúmateľnosti rozsudku potvrdzuje i skutočnosť, že žalobca ako druhý odvolací dôvod uviedol nesprávne právne posúdenie veci a to vo vzťahu k záverom súdu, ktorými reagoval na námietky a žalobné dôvody žalobcu uvedené vyššie (o ktorých žalobca tvrdí, že sa súd s nimi nevysporiadal). Už samotné odvolanie žalobcu teda v sebe obsahuje logický spor, na jednej strane žalobca tvrdí, že sa súd nevysporiadal s jeho námietkami, na druhej strane namieta nesprávne právne posúdenie práve v časti, v ktorej sa súd zaoberal jeho námietkami. Už samotné odvolanie žalobcu a skutočnosť, že žalobca vedie polemiku so závermi súdu, jasne dokazujú, že napadnutý rozsudok nedostatkom nepreskúmateľnosti netrpí.

Ako už žalovaný naznačil vyššie, druhým odvolacím dôvodom je nesprávne právne posúdenie veci v

dvoch rovinách:

- porušenie tzv. precedenčnej zásady zo strany Krajského súdu v Bratislave, t.j. nesprávne právne posúdenie námietky žalobcu, že Krajský súd v Košiciach sa obdobnou žiadosťou žalobcu o informácie zaoberal a požadovanú informáciu sprístupnil, kým Krajský súd v Bratislave vydal rozhodnutie o nesprístupnení,
- nesprávne posúdenie námietky žalobcu, že v správnom konaní sa rozhodlo na základe neúčinného právneho predpisu (poslednej vety ust. § 15 ods. 1 zák.č. 211/2000 Z.z.).

Žalobca už v odvolaní proti rozhodnutiu Krajského súdu v Bratislave sp.zn. Spr. 6079/12 poukázal na skutočnosť, že na totožnú žiadosť o sprístupnenie informácií mu Krajský súd v Košiciach požadované informácie sprístupnil. Už v rozhodnutí o odvolaní sa žalovaný stotožnil práve s postupom Krajského súdu v Bratislave, t.j. s postupom, že v prípade žiadosti o informácie žalobcu je nevyhnutné vydať rozhodnutie o odmietnutí sprístupnenia informácie. Krajský súd v Bratislave v napadnutom rozsudku v prvom rade vyjadril jasné presvedčenie, že práve postup zvolený v rozhodnutí sp.zn. Spr. 6079/12 zo dňa 14.03.2012 bol správny. Navyše poukazuje na skutočnosť, že v prípade totožných žiadostí adresovaných Krajskému súdu v Bratislave a Krajskému súdu v Košiciach skutkové okolnosti neboli ani len obdobné, keďže Krajský súd v Košiciach nevydal žiadne rozhodnutie, ktoré by vyhovovalo kritériám žalobcu a túto skutočnosť žalobcovi oznámil. Tieto závery považuje žalovaný za správne a právne korektné.

Žalobca navyše namieta, že zo strany Krajského súdu v Bratislave došlo k porušeniu tzv. precedenčnej zásady vyjadrenej v § 3 ods. 5 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zák.č. 71/1967 Zb.“).

Precedenčná zásada od správnych orgánov pri rozhodovaní o skutkovo zhodných alebo obdobných prípadoch vyžaduje dbať na to, aby nevznikali neodôvodnené rozdiely.

V prvom rade je nevyhnutné zopakovať, čo už v napadnutom rozsudku Krajský súd v Bratislave uviedol, a síce že v žalobcom označených dvoch prípadoch sa nejednalo o skutkovo obdobné prípady, t.j. každý z nich mal vlastné skutkové okolnosti odlišné od toho druhého.

V druhom rade pri rozhodovaní o žiadosti žiadateľa KS v Bratislave nepoznal postup Krajského súdu v Košiciach pri rozhodovaní o obdobnej žiadosti žiadateľa, preto v danom prípade nebolo v jeho možnostiach postupovať obdobne. Porušením precedenčnej zásady by bolo, ak by sám Krajský súd v Bratislave o obdobných žiadostiach o sprístupnenie informácie rozhodol odlišne (t.j. v jednom prípade by informácie sprístupnil a v inom by ich sprístupnenie odmietol).

Ani odvolací orgán nemal možnosti vlastnou rozhodovacou činnosťou zabrániť v rozhodovacej činnosti podriadených orgánov vzniku neodôvodnených rozdielov.

Okrem vyššie uvedeného, k nesprávne právnomu posúdeniu veci v napadnutom rozsudku malo dôjsť i pri posúdení námietky žalobcu, že sa v správnom konaní rozhodlo na základe neúčinného právneho predpisu (poslednej vety § 15 ods. 1 zák.č. 211/2000 Z.z.). Žalobca túto námietku predniesol už v žalobe a žalovaný sa k nej vcelku podrobne vyjadril v písomnom vyjadrení k žalobe zo dňa 03.10.2012. Spôsob, akým sa súd vyrovnal s predmetnou námietkou žalobcu, považuje žalovaný za správny, právne korektný a plne dostačujúci.

Podstatou povinnosti označiť ustanovenie právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo, je jednoznačným spôsobom deklarovať voči účastníkovi konania konkrétne ustanovenie právneho predpisu, ktorý je dôvodom vydania rozhodnutia a to tak, aby účastník toto ustanovenie nezameniteľne poznal. Keďže § 15 ods. 1 zák.č. 211/2000 Z.z. obsahuje len súvetie, spôsob označenia právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo, nebol mätúci a žalobcovi musí byť jasné, podľa akého právneho predpisu sa rozhodlo.

Správnosť napadnutého rozsudku Krajského súdu v Bratislave potvrdzuje i rozhodovacia činnosť

Najvyššieho súdu SR, ktorý vo veci sp.zn. 7Sž/104/99 v rozsudku zo dňa 24.02.2000 za procesnú vadu rozhodnutia nepovažoval dokonca ani skutočnosť, že sa v ňom zákonný predpis uviedol s vadou (nesprávne uvedenie roku) a to z dôvodu, že „nemohlo dôjsť k omylu v posúdení, podľa akého zákona úrad rozhodoval.“ Obdobne je tomu tak i v tomto prípade, z označenia zákonného ustanovenia, podľa ktorého sa rozhodlo, nemohlo dôjsť k omylu v posúdení, podľa akého zákonného ustanovenia sa rozhodlo.

Žalovaný z dôvodov uvedených vyššie žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 5S/188/2012-62 zo dňa 08.04.2014 potvrdil.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 O.s.p.) a po tom, ako bolo oznámenie o verejnom vyhlásení rozhodnutia zverejnené najmenej 5 dní vopred na úradne tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk, rozsudok verejne vyhlásil (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p.).

Z obsahu administratívneho spisu senát odvolacieho súdu zistil, že žiadateľ v žiadosti o informáciu zo dňa 07.03.2012 požadoval prístupnenie spisových čísel (správne má byť značiek, poznámka odvolacieho súdu) rozsudkov Krajského súdu v Bratislave ktoré boli v súdnom oddelení 9Saz vydané od 21.04.2011 do 08.03.2012 a ktoré zrušili rozhodnutia správneho orgánu z dôvodu podľa § 250j ods. 3 O.s.p. (buď ako jediný dôvod alebo kumulatívne s inými zákonnými dôvodmi). O rovnakú informáciu žiadal vo vzťahu i k súdnemu oddeleniu 10Saz a to za obdobie od 01.01.2011 do 08.03.2012. Žalobca požadoval prístupniť požadované informácie e-mailom zaslaním na adresu: janicekv@zoznam.sk.

Krajský súd, ktorý je v predmetnom konaní povinnou osobou, listom zo dňa 09.03.2012 požiadal riaditeľku správy krajského súdu Ing. R. R. o vyjadrenie, či povinná osoba vedie takého štatistiky, ak áno, požaduje „lustráciu“ týchto vecí a doloženie predmetných informácií v tabuľke pre potreby súdu, vrátane oznámenia, či žiadateľom požadované informácie možno sprístupniť, resp. ktoré informácie žiadateľovi sprístupniť nemožno. Riaditeľka správy súdu, ktorej bola žiadosť o vyjadrenie doručená, listom zo dňa 13.03.2012 povinnej osobe oznámila, že požadované podklady k žiadosti o informácie nemožno predložiť z dôvodu, že tamojší súd nevedie štatistické údaje v požadovanom smere a z tohto dôvodu nie je možné sprístupniť požadované informácie žiadateľovi.

Dňa 14.03.2012 povinná osoba vydala rozhodnutie sp.zn. Spr. 6079/12, ktorým odmietla žiadateľovi poskytnúť požadované informácie s poukazom na § 15 ods. 1, posledná veta zákona o slobodnom prístupe k informáciám. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedla, že v danom prípade nevedie evidenciu súdnych rozhodnutí podľa formy rozhodovania, t.j. podľa § 250j ods. 3 O.s.p a z uvedeného dôvodu nie je možné poskytnúť ani informáciu o spisových číslach rozsudkov povinnej osoby, ktoré zrušili rozhodnutia správneho orgánu z dôvodu vyššie uvedeného ustanovenia za akékoľvek obdobie. Rovnako konštatovala, že nemá ani vedomosť o inej povinnej osobe, ktorá disponuje požadovanými informáciami, resp. má povinnosť takéto informácie viesť. Povinná osoba ďalej uviedla, že v zmysle § 64 ods. 1, 2 Výhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 543/2005 Z.z. o spravovacom a kancelárskom poriadku pre okresné sudy, krajské sudy, špeciálny súd a vojenské sudy v znení neskorších predpisov (ďalej len „Výhláška MS SR č. 543/2005 Z.z.“), na žiadosť tých, ktorí to potrebujú na uplatnenie alebo obhajovanie svojich práv, možno vydať úradné potvrdenie o skutočnostiach známych zo súdneho spisu, prípadne odpis alebo rovnopis niektorých písomností, pričom ustanovenia osobitných predpisov tým nie sú dotknuté. Vydávanie úradných potvrdení, rovnopisov a odpisov zo súdneho spisu je spoplatnené podľa osobitného predpisu, pričom zamestnanec súdu, ktorý vyhotovuje odpis alebo rovnopis písomnosti spíše o vydaní úradného potvrdenia úradný záznam, ktorý založí do súdneho spisu.

Povinná osoba rovnako uviedla, že v danom prípade možno požadované informácie získať

prostredníctvom tzv. „lustrácie“ vecí, ktorú realizuje súd na základe „obyčajnej žiadosti podľa zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v platnom znení, v spojení s ustanovením § 64 ods. 1 Vyhlášky MS SR č. 543/2005 Z.z.

Povinná osoba žiadateľovi uviedla, že za „lustráciu“ jednej veci sa platí súdny poplatok 2,50 € podľa Sadzobníka súdnych poplatkov, časti II. poplatky za úkony súdov, položka 24a zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov (ďalej len „zákon č. 71/1992 Zb.“).

Záverom povinná osoba vyjadrila názor, že vzhľadom na absenciu zoznamu súdnych rozhodnutí podľa ustanovení O.s.p., resp. iných foriem archivácie, ako aj s ohľadom na skutočnosť, že nemá vedomosť o inej povinnej osobe, ktorá by požadovanými informáciami disponovala, bolo potrebné predmetnú žiadosť o informácie odmietnuť podľa § 15 ods. 1 posledná veta v spojení s § 18 ods. 1 zákona o slobodnom prístupe k informáciám.

Žiadateľ odvolaní proti prvostupňovému správne rozhodnutiu zo dňa 20.03.2012 namietal, že rozhodnutie povinnej osoby považuje za nezákonné a nepreskúmateľné, pretože vo výroku rozhodnutia odkazuje na § 15 ods. 1 posledná veta citovaného zákona, ktorá sa v tomto ustanovení podľa žiadateľa nenachádza. Žiadateľ súčasne pripustil, že požadované informácie povinná osoba nemusí mať v organizovanej forme, ale nie je to dôvod na odmietnutie požadovaných informácií. Vo vzťahu k legitímite zásahu do jeho práva na informácie, uviedol, že Ústava Slovenskej republiky neustanovuje výpočet informácií, ktoré oprávnená osoba môže vyhľadávať, prijímať a rozširovať. Predmetom práva na informácie môžu byť všetky informácie, pokiaľ nejde o informácie podliehajúce obmedzeniu čl. 26 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky“. Žiadateľ v tejto súvislosti uviedol, že mu nie sú známe legitímne dôvody podľa čl. 26 ods. 4 Ústavy SR, pre ktoré došlo k odmietnutiu žiadosti o informácie.

Žiadateľ rovnako uviedol, že pokiaľ ide o webovú stránku www.rozhodnutia.sk umožňujúce vyhlásenie súdnych rozhodnutí podľa určitého ustanovenia zákona, táto pokrýva iba časť obdobia, ktoré žiadateľ požadoval.

Záverom odvolania žiadateľ konštatoval, že z ročných štatistických výkazov sudcov v dotknutých súdnych oddeleniach vyplýva, že sa vyhľadávacia činnosť týka minimálne 74 súdnych rozhodnutí, čo nie je podľa žiadateľa neprimerané, a preto by jeho žiadosti malo byť vyhovené.

Žalovaný zamietol rozhodnutím č.: 23 RM/2012-11-I zo dňa 30. apríla 2012 odvolanie žalobcu.

Podľa § 3 ods. 1 zákona o slobodnom prístupe k informáciám, každý má právo na prístup k informáciám, ktoré majú povinné osoby k dispozícii.

Podľa § 15 ods. 1 zákona o slobodnom prístupe k informáciám, ak povinná osoba, ku ktorej žiadosť smeruje, nemá požadované informácie k dispozícii a ak má vedomosť o tom, kde možno požadovanú informáciu získať, postúpi žiadosť do piatich dní odo dňa doručenia žiadosti povinnej osobe, ktorá má požadované informácie k dispozícii, inak žiadosť odmietne rozhodnutím § 18.

Podľa § 18 ods. 2 zákona o slobodnom prístupe k informáciám, ak povinná osoba žiadosti nevyhoví hoci len s časťou, vydá o tom v zákonom stanovenej lehote písomné rozhodnutie. Rozhodnutie nevydá v prípade, ak žiadosť bola odložená (§ 14 ods. 3).

Podľa § 22 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z.z. ak nie je v tomto zákone ustanovené inak, použijú sa na konanie podľa tohto zákona predpisy o správnom konaní.

Podľa § 3 ods. 5 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní, správny poriadok (ďalej len „Správny poriadok“), rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu vecí. Správne orgány dbajú o to, aby v rozhodovaní o skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch nevznikli neodôvodnené rozdiely.

Podľa § 46 Správneho poriadku rozhodnutie, musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán, na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

Podľa § 47 ods. 3 Správneho poriadku v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil právnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

Podľa § 219 ods. 1 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2 O.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Predmetom preskúvacieho konania v danej veci je rozhodnutie a postup žalovaného správneho orgánu, ktorým bolo potvrdené prvostupňové rozhodnutie o nesprístupnení informácií týkajúcich sa spisových čísel rozsudkov Krajského súdu v Bratislave vydaných v súdnom oddelení 9Saz a 10Saz v označenom danom konkrétnom období, a ktoré zrušili rozhodnutia správneho orgánu z dôvodu podľa § 250j ods. 3 O.s.p. buď ako jediný dôvod alebo kumulatívne s inými zákonnými dôvodmi.

Rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenie a povinnosti fyzických alebo právnických osôb, alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté. Postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť (§ 244 ods. 3 O.s.p.). Správny súd preskúmava zákonnosť žalobou napadnutého rozhodnutia a postupu správneho orgánu a posudzuje, či je pravdivé tvrdenie žalobcu, že bol rozhodnutím a postupom správneho orgánu ukrátený na svojich právach.

Najvyšší súd po preskúmaní napadnutého rozsudku krajského súdu, v postupe a rozhodnutí žalovaného nezistil také vybočenie z medzí a hľadísk ustanovených zákonom, ktoré by odôvodňovali konštatovanie, že napadnuté rozhodnutie a postup žalovaného je nezákonné.

Skutočnosti, ktorými žalobca spochybňuje predmetné rozhodnutie krajského súdu, neboli zistené v odvolacom konaní. Tieto boli z veľkej časti totožné s námietkami, ktoré žalobca namietal už v prvostupňovom konaní a s ktorými sa žalovaný náležite vysporiadal, okrem námietky žalobcu, že sa v správnom konaní rozhodlo na základe neúčinného právneho predpisu (poslednej vety § 15 ods. 1 zákona o slobodnom prístupe k informáciám).

Podstatnou povinnosťou označiť ustanovenie právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo, je povinnosť jednoznačným spôsobom deklarovať voči účastníkovi konania konkrétne ustanovenie právneho predpisu, ktoré je dôvodom vydania rozhodnutia a to tak, aby účastník toto ustanovenie nezameniteľne poznal. Keďže § 15 ods. 1 zákona obsahuje len súvetie, spôsob označenia právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo, nebol mäťúci a žalobcovi musí byť jasné, podľa akého právneho predpisu a konkrétneho ustanovenia sa rozhodlo.

V tejto súvislosti najvyšší súd poukazuje i na skoršie rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, ktorý vo veci sp.zn. 7SŽ/104/99 v rozsudku zo dňa 24.02.2000 konštatoval, že za procesnú vadu rozhodnutia nepovažuje dokonca ani skutočnosť, že sa v tam preskúvanom rozhodnutí zákonný predpis uviedol s vadou (nesprávne uvedenie roku) a to z toho dôvodu, že nemohlo dôjsť k omylu v posúdení, podľa akého zákona žalovaný rozhodoval. Obdobne je tomu tak i v tomto prípade, keď z označenia čísla paragrafu, podľa ktorého sa rozhodlo, nemohlo dôjsť k omylu v tom smere, podľa akého zákonného ustanovenia sa rozhodlo. Žalobca v dôvodoch žaloby i odvolania poukázal na § 15 ods. 1 zák.

211/2000 Z.z. tak, ako ho v rozhodnutí uviedol prvostupňový správny orgán, pričom podľa odvolacieho súdu pochybenie prvostupňového správneho orgánu žalobca vykladá príliš formalisticky. Uvedené pochybenie krajského súdu v prvostupňovom administratívnom rozhodnutí považuje senát len za formálnu vadu, ktorá nemá vplyv na zákonnosť uvedeného rozhodnutia.

Najvyšší súd je názoru, že Krajský súd v Bratislave neporušil tzv. zásadu precedensu vyjadrenú v § 3 ods. 5 zákona č. 71/1967 Zb. Správne orgány pri rozhodovaní o skutkovo zhodných alebo obdobných prípadoch sú podľa zákona povinné dbať na to, aby nevznikli neodôvodnené rozdiely v rozhodovaní. V tomto prípade senát odvolacieho súdu zdôrazňuje, že ide o dva odlišné správne orgány. Najvyššiemu súdu z pripojeného administratívneho spisu sú známe len skutkové okolnosti tohto prípadu, preto nie je možné, aby sa vyjadroval k inému správne konaniu a rozhodnutiu. Súd sa zaoberá skúmaním zákonnosti rozhodnutí vydaných v tejto veci a keďže ani Krajskému súdu v Bratislave a žalovanému ako správne orgánu na úseku poskytovania informácií podľa zákona č. 211/2000 Z.z. nebolo známe predmetné rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach, ale ani skutkové okolnosti prípadu, nie je možné priznať dôvodnosť tejto argumentácii odvolateľa. Krajský súd v Bratislave a v Košiciach sú na úseku rozhodovania vecí zapisovaných do registrov Saz kauzálnymi súdmi a zo štatistík, ktoré sú známe najvyššiemu súdu vyplýva, že Krajský súd v Košiciach má nižší nápad týchto vecí, čo môže (ale nemusí) znamenať, že v požadovanom období nerozhodol košický krajský súd žiadnu vec, prípadne len malé množstvo vecí. Najvyšší súd preto zdôrazňuje, že pre posúdenie zákonnosti preskúmaných administratívnych rozhodnutí je rozhodujúce, že krajský súd ako prvostupňový správny orgán s požadovanými informáciami nedisponoval, musel by ich vyhľadávať podľa kritérií zadaných žalobcom, preto žalobcu v súlade so zákonom odkázal na postup podľa § 64 ods. 1 a 2 Výhlášky č. 543/2005 Z.z.. Pri rozhodovaní o žiadosti žiadateľa Krajský súd v Bratislave nepoznal postup Krajského súdu v Košiciach pri rozhodovaní v obdobnej žiadosti žiadateľa, preto v danom prípade nebolo v jeho možnostiach postupovať obdobne.

Porušením precedenčnej zásady by podľa najvyššieho súdu bolo, ak by sám Krajský súd v Bratislave v obdobných žiadostiach o sprístupnenie informácie rozhodol odlišne, t.j. v jednom prípade by informácie sprístupnil a v inom by ich sprístupnenie odmietol. Postup Krajského súdu v Košiciach pri vybavení sprístupnenia informácií nemal na zákonnosť Krajského súdu v Bratislave žiaden vplyv.

Z uvedených dôvodov námietka spočívajúca v nesprávnom právnom posúdení veci nie je dôvodná. Judikatúra Ústavného súdu Slovenskej republiky týkajúca sa predvídateľnosti súdnych rozhodnutí a princípu, že v rovnakých podmienkach sa musí dať rovnaká odpoveď (napr. Nález sp.zn. III. ÚS 192/06 z 03.11.2006) sa v posudzovanom prípade nedá uplatniť, predovšetkým z dôvodu, že krajské súdy tu rozhodovali ako povinné osoby, správne orgány podľa zákona č. 211/2000 Z.z. a nie ako súdne orgány.

Odvolací súd vyhodnotil rozsah a dôvody odvolania vo vzťahu k namietnutému rozsudku Krajského súdu v Bratislave po tom, ako sa oboznámil s obsahom administratívneho a súdneho spisu a s prihliadnutím na ustanovenie § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. dospel k záveru, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v dôvodoch napadnutého rozsudku Krajského súdu v Bratislave, ktoré vytvárajú dostatočné východiská pre vyslovenie výroku rozsudku. S rozsudkom krajského súdu sa odvolací súd stotožňuje v celom rozsahu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa s poukazom na uvedené stotožnil s dôvodmi uvedenými v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu a rozhodol tak, ako je to uvedené vo výroku rozsudku.

O trovách odvolacieho súdneho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. tak, že žalobcovi ich náhradu nepriznal, keďže v odvolacom konaní nemal úspech a žalovaný nemá na ich náhradu zákonný nárok.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.